

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **S. A. J. M.**, narozený X.
státní příslušnost Kubánská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, č. j. OAM-620/ZA-ZA11-P09-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2024, č. j. OAM-620/ZA-ZA11-P09-2024, kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřístupnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je příslušníkem Kubánské republiky, přičemž na území České republiky (dále jen „ČR“) pobývá jeho snoubenka a společný syn, kteří zde mají legalizovaný trvalý pobyt. Žalobce byl zjevně zkrácen na svých právech, pokud žalovaný v reakci na doložení rodného listu syna uvedl, že tento listinný důkaz nepoužil jako podklad pro vydání rozhodnutí, čímž zatížil svoje rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. K tomuto pak doplňuje, že proces dokazování je založen na vyhledání důkazů, a jejich následné interpretaci, a to nejprve izolovaně, a poté ve vzájemném kontextu, přičemž podkladem pro vydání rozhodnutí jsou všechny listiny obsažené ve spisovém materiálu, proto je nepřijatelné, aby o jakékoliv listině obsažené ve spise správní orgán tvrdil, že ji neuznává jako podklad pro vydání rozhodnutí. Žalobce samozřejmě neupírá správnímu orgánu právo na interpretaci jednotlivých důkazů, kdy některé podklady mohou mít ve vztahu k předmětu řízení větší relevanci a některé naopak menší, avšak listinný důkaz vztahující se k předmětu řízení nepochybně podkladem pro vydání rozhodnutí je a nemůže být vylučován.
3. Napadané rozhodnutí je nezákonné, neboť z jeho odůvodnění vyplývá, že se žalovaný odmítl podanou žádostí věcně zabývat s ohledem na duplicitu uplatnění argumentace oproti argumentaci uvedené v první podané žádosti, byť nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem bylo o první žádosti procesně rozhodnuto, a zda jsou splněny podmínky dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z provedeného dokazování vyplynulo, že jsou dány důvody pro posouzení nově uplatněné argumentace, neboť v předchozím řízení žadatel neuváděl zesílené humanitární důvody podané žádosti spojené s rodinnou situací, kdy vedle družky a syna žijí v ČR i jeho X., zatímco v domovské státě již nemá žádné funkční zázemí, přičemž dále nově sdělil obavy z možného povolání k bojům na Ukrajině, kdy se tímto tématem napadané rozhodnutí nevypořádává. Žalobce je přesvědčený, že podaná žádost měla být věcně projednána.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Dotyčný neuvedl naprosto žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by měly být předmětem nového meritorního posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a které by mu nebyly známy již v průběhu předchozího řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Sám potvrdil, že důvody jeho žádosti zůstávají stejné, jako byly v předchozím řízení, ani správní orgán žádné nové skutečnosti v rámci své úřední činnosti neshledal.
5. Ohledně obav z povolání k bojům na Ukrajině žalovaný konstatoval, že žalobce sice správnímu orgánu doložil dokument, který tvrdí, aby se dne 21. 10. 2021 dostavil na vojenskou správu ve městě X., ale rozhodně ne za účelem zásahů proti demonstrantům, ale obecně za účelem vzdělávacím. Rovněž skutečnost, že na uvedené předvolání, které

navíc ani nepřevzal osobně, se nikam nedostavil, následně mu přišla ještě jedna pozvánka, kterou ale dotyčný ani jeho X. dle žalobce už ani nepřevzali, od té doby se až do žadatelova odjezdu z vlasti nic nedělo, svědčí o nepravdivosti žadatelových tvrzení nebo nulovém zájmu kubánských orgánů o jeho osobu. Dotyčný vycestoval následně z Kuby s pomocí vlastního kubánského cestovního dokladu, přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti, aniž by mu v tom kdokoli bránil, přestože byl zjevně kubánskými orgány kontrolován. Není tedy jakýkoliv důvod domnívat se, že po návratu na Kubu by vojenská správa měla mít o žadatele opětovně zájem, navíc po téměř dvou letech bez jakéhokoliv kontaktu.

6. Co se týče soukromého života žalobce, žalovaný odkázal na instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť institut mezinárodní ochrany nelze s jinými legálními formami pobytu zaměňovat a pro tyto účely je zneužívat. Žalobce založil svůj soukromý život v ČR s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je neoprávněný. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak zcela jednoznačně a opakovaně vyložil i Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozhodnutí ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 nebo ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011.
7. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 22. 1. 2018, č. j. 3 Azs 323/2017-27, vyplývá, že smyslem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Uvedené podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Uvedenými důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se již detailně žalovaný zabýval v rámci předchozího správního řízení a neshledal důvody pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany. Správnost tohoto rozhodnutí správního orgánu pak potvrdil svým rozsudkem i Městský soud v Praze.
8. Žadatele o mezinárodní ochranu při podání opakované žádosti i nadále stíhá tzv. břemeno tvrzení, kdy primární zdrojem informací je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, jeho žádost je tak posuzována z hlediska skutečností, které označí za důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy odpovědností jmenovaného v podané žádosti sdělit podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy.
9. Žalovaný uzavřel, že na Kubě nedošlo od doby vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, tedy od 21. 6. 2023, případně od doby nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, tedy ode dne 12. 4. 2024, ani k žádné zásadní změně, která

by mohla představovat novou relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Žalobce podal dne 7. 3. 2023 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy jako důvod označil snahu o legalizaci pobytu v ČR, chtěl v ČR zůstat se svou partnerkou a nezletilým synem, a také obecný nesouhlas s kubánským režimem a obavu z toho, že v případě návratu do vlasti se bude muset účastnit policejních akcí proti protestujícím lidu či že bude poslán do Ruska, neboť je v aktivní záloze. Správní orgán v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2023, č. j. OAM-233/ZA-ZA11-P09-2023, konstatoval, že žadatel ve své vlasti nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatel jasně sdělil, že není členem žádné politické strany či skupiny a že nikdy nebyl politicky aktivní. Pokud šlo o tvrzení o údajné účasti na demonstracích a následné návštěvě policistou v civilu a doručení předvolání na vojenskou správu za účelem nasazení proti demonstrantům, správní orgán konstatoval, že tato tvrzení shledal zcela nevěrohodnými a zjevně účelově uvedenými ze strany žadatele s cílem vytvořit jakýkoliv azylový příběh, kterým by dosáhl pozitivního rozhodnutí ve věci žádosti, aby si nemusel vyřizovat svůj pobyt v ČR standardními způsoby. Správní orgán rovněž konstatoval, že žadatel nebyl ve vlasti pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žadatel neměl před odjezdem z vlasti jakékoliv problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví či příslušnosti k sociální skupině, zároveň popřel jakékoliv problémy, které by v této souvislosti ve vlasti měl se státními či bezpečnostními orgány. Správní orgán se dále zabýval i rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatele, a to zejména v rámci posuzování humanitárního azylu, kde ale rovněž neshledal důvody pro jeho udělení. Správní orgán dále nedospěl ani k závěru, že by žadateli v případě návratu do vlasti reálně hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné, újmy ve smyslu zákona o azylu.
12. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2023, č. j. OAM-233/ZA-ZA11-P09-2023, které nabylo právní moci dne 19. 7. 2023, rozhodl žalovaný o neudělení žádné formy mezinárodní ochrany.
13. Toto rozhodnutí o první žádosti bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze, který žalobu rozsudkem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 13 Az 17/2023-13, zamítl. Kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 11. 4. 2024, č. j. 1 Azs 9/2024-26.
14. Dne 6. 5. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 10. 5. 2024 poskytl údaje k podané opakované žádosti, uvedl, že v X. sdílí společnou domácnost se synem a s partnerkou, jež je matkou jeho syna. Uvedl, že syn zde má trvalý pobyt stejně jako jeho partnerka, prohlásil, že správnímu orgánu předkládá originál rodného listu syna, jehož kopii si správní orgán pořídil. Ve vlasti bydlel žalobce v domě s rodiči a se X., přičemž otec a matka jsou už v ČR a v domě teď žije pouze X.

15. K důvodům pro podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jsou stále stejné jako v předchozím řízení, účastnil se protestů, bylo mu doručeno předvolání na policii, na které nereagoval a na které poukazoval již v prvním řízení. Prohlásil, že na Kubě člověk nemůže svobodně vyjádřit svůj názor. Mladé muže posílají do Ruska, aby se účastnili války s Ukrajinou. Dodal, že se nechce vrátit na Kubu a že se tamní situace zhoršila. Jsou tam protesty a policie podle něj zasahuje čím dál tím tvrději.
16. Správní orgán při posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědi žadatele, z rozhodnutí správního orgánu ze dne 21. 6. 2023, č. j. OAM-233/ZA-ZA11-P09-2023, o neudělení žádné formy mezinárodní ochrany, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě (Informace MZV ČR č. j. 103878-6/2024-MZV/LPTP ze dne 12. 3. 2024 a Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi - Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 9. 2023).
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že důvody pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako v minulém řízení, což sám žadatel výslovně potvrdil, tvrzenými důvody se správní orgán již dostatečně zabýval v předchozím správním řízení, kdy rozhodl o neudělení žádné formy mezinárodní ochrany. Žadatel neuvedl žádné nové konkrétní skutečnosti nebo informace, které by na hodnocení správního orgánu v rámci jeho předchozího rozhodnutí mohly cokoliv změnit, správní orgán neshledal důvod se tvrzenými důvody opětovně meritorně zabývat. Žalovaný shrnul, že žadatelem uvedené skutečnosti nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti a ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu na Kubu, tím méně pak svědčících o tom, že by tam mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
18. Žalovaný na základě informací o zemi původu žadatele uzavřel, že na Kubě nedošlo od doby vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, tedy od 21. 6. 2023, případně od doby nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, tedy ode dne 12. 4. 2024, ani k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
19. K doloženému rodnému listu žalovaný uvedl, že tento jen potvrzuje skutečnosti dříve uváděné žadatelem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

20. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
22. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které:*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
23. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
24. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je hlavním účelem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany postihnout ty případy, ve kterých se objeví závažné okolnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ve kterém je také uvedeno: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*“
25. Neshledá-li správní orgán okolnosti uvedené žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti, stanovil Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/201-96, konkrétní podmínky, která musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či*

zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

26. Soud shledal, že žalovaný výše uvedené podmínky v napadeném rozhodnutí naplnil. Žalovaný popsal důvody první žádosti i druhé žádosti, tyto pak vzájemně porovnal, zároveň posoudil, zda na Kubě nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce ke změně, která by mohla představovat skutečnost ve smyslu ustanovení §11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v §12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změní postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto v daném případě nedošlo.
27. Pokud žalobce v žalobě namítal, že novou obavou je obava z možného povolání k bojům na Ukrajině, toto neodpovídá skutečnosti, žalovaný i správní soudy se těmito obavami žalobce již zabývaly.
28. Soud nepřisvědčil ani tvrzení, že jako nové skutečnosti je nutno posoudit zesílené humanitární důvody, když v ČR žijí i rodiče žalobce, zatímco v domovské státě již nemá žádné funkční zázemí. Žalobce je zdravou dospělou osobou, ve vlasti má X., pokud se do ČR přestěhovali jeho rodiče, není to bez dalšího azylově relevantní skutečnost, stejně jako absence zázemí ve vlasti, kterou opustil teprve v červnu 2022 a má tam další příbuzné (X.).
29. Soud odmítl i námitku, že žalovaný nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem bylo o první žádosti rozhodnuto, žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odkázal na své rozhodnutí o první žádosti - rozhodnutí ze dne 21. 6. 2023, č. j. OAM-233/ZA-ZA11-P09-2023, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné její formě.
30. Soud neshledal pochybení ani ohledně vyjádření žalovaného k rodnému listu syna. Lze upřesnit, že existenci syna žalobce zdůrazňoval již v řízení o první žádosti, žalovaný tuto skutečnost nezpochybňoval, z existence syna vycházel i v řízení o druhé žádosti, toliko (správně) konstatoval, že nejde o nový důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
31. Soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť ve lhůtě pro vydání rozhodnutí o odkladném účinku rozhodl ve věci samé.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. srpna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně